

אמר ליה רב כהנא ורב אפי לרב: למה אסרתם, שאפילו אם אחרים הם — וכי רק דאיסורא שכיחי בנהר, ואילו דהיתרא לא שכיחי? ומדוע לא נאמר שהם כשרים?

אמר להו רב: דאיסורא שכיחי טפי! שיש לחשוש שמא עורבים הביאו ממקומות אחרים, ששם שכיח יותר נבלה [עפ"י תו']. ומכאן ראייה שרב אוסר בשר שנתעלם מן העין, וחושש שמא עורבים החליפו הבשר.

ומקשינן: וכי מכללא מאי?! מה ההבדל אם רב אמר זאת בפירוש או לא. שהרי מתוך זה שאסר את הראשים משתמע שאכן דעתו לאסור בשר שנתעלם מן העין?

ומתריצין: משום שהראיה מהסיפור אינה מוכחת לגמרי. שיש לומר, שאילו באותו מקום היו רוב השוחטים ישראלים לא היה חושש רב שמא עורבים הביאו ממקום אחר. אלא פרוותא, נמל דעובדי כוכבים הוא, ובאותו מקום היו רוב השוחטים גויים, ולכן אסר רב.

תדע! שזהו הטעם של רב. דקאמר להו רב — דאיסורא שכיח טפי! משמע שבאותו מקום היה רוב של איסור.

והוינן בה: אלא רב, שאוסר בשר שנתעלם אפילו רגע אחד מן העין, היכי אכל בישראל?

ומשנינן: בשעתיה! מיד כשנשחט, דלא עלים עיניה מיניה משעת שחיטה.

ואיבעית אימא: כצירא וחתומא, כשהבשר צרור וחתום, שודאי שלא הוחלף.

ובהכרח, שמדובר שהמוצא לא ראה את הבשר בשעת נפילה, ובכל זאת הוא מותר כשנמצא חתוך לחתיכות, ומוכח דלא חיישינן משום בשר שנתעלם מן העין!?

ומתריצין: מידי הוא טעמא! הרי כל הקושיא אינה אלא לרב, שהוא אמר בשר שנתעלם מן העין אסור. הא איתמר עלה על המשנה דקתני "חתיכות מותרות": רב אמר: מותרות משום נבלה, שאינן מטמאות כנבלה ואין לוקין על אכילתן משום נבלה. אבל באכילה הן אסורות משום בשר שנתעלם מן העין. ומכל מקום, כיון שאינו אלא ספק שמא הבשר הוחלף, אין דינן כנבלה ממש [אבל כנמצאו אברים ודאי נבלה הוא לכל דבר].

ולוי אמר: מותרות אף באכילה.

והא רב, שאוסר בשר שנתעלם מן העין, לאו בפירוש איתמר, אלא מכללא איתמר. מתוך מעשה שהיה אפשר ללמוד שכן היא דעתו של רב.

דרב הוה יתיב אמברא דאישתטית, על גשר הנהר ששמו אישתטית. חזיא להווא גברא דהוה קא מחזור רישא, שהיה מדיח ראש בהמה במי הנהר. נפל מיניה הראש לתוך הנהר. אזל, אייתי סילתא, סל, שדא שלשל לנהר, אסיק תריין, העלה שני ראשי בהמה.

אמר רב: עבדי נמי הכי?! וכי זו הדרך שאדם מאבד חפץ אחד ומוצא שנים? כלומר, אף אחד משני הראשים אינו אותו שנפל, אלא אחרים הם שהיו בנהר מקודם לפיכך אפרינהו ניהליה.

ואי נמי — בסימנא! שהיה עושה סימן בבשר. **כי הא דרבה בר רב הונא** היה מחתך ליה אתלת קרנתא, כשהיה שולח בשר לאשתו על ידי גוי וחושש שמא הגוי יחליף, היה עושה סימן וחותר הבשר בצורת משולש.

רב הוה קאזיל לבי רב חנן, התניה. חזי מברא דקאתי לאפיה. באה לקראתו מעבורת מעבר השני של הנהר. אמר: הואיל ומברא קאתי לאפי, סימן שיומא טבא לגו! שכך היו אומרים הבריות, שאם המעבורת באה לקראתם בלא שהזמינו אותה, סימן שיהיה להם יום טוב באכסניא שיגיעו אליה באותו לילה.

אזל, קם אבבא עמד על פתח האכסניא. אודיק בבזעא דדשא, הציץ דרך סדק שבדלת, חזי היותא דתליא ראה שתלוי שם בשר. טרף אבבא דפק בדלת, נפוק, אתו כולי עלמא לאפיה! יצאו כולם מהאכסניא לקראתו. אתא טבחי נמי גם הטבחים העוסקים בבשר יצאו, לא עלים רב עיניה מיניה מהבשר. אמר להו, לטבחים: איכו השתא לו היה הדבר תלוי בשמירתכם על הבשר ספיתו להו איסורא לבני ברת הייתם מכשילים נכדיי הדרים בעיר הזאת באכילת בשר אסור שהרי העלמתם עיניכם ממנו.

לא אכל רב מזהווא בישרא!

והוינן בה: מאי טעמא? אי משום איעלומי הא לא איעלים?! שהרי רב לא הסיר עינו מהבשר.

ומשנינן: אלא משום דנחיש שהיה מנחש בתחילה שיהיה לו יום טוב באכסניא וכיון שאסור לנחש לא רצה ליהנות מהבשר.

ומקשינן: והאמר רב: כל נחש שאינו כאליעזר עבד אברהם שסמך על הנחש למעשה שאם רבקה תשקה אותו יקחנה עבור יצחק ואם לא, לא יקחנה וכיונתן בן שאול שסמך גם כן לגמרי על הנחש אינו נחש [תו' מבארים איך היה מותר לאליעזר וליונתן לנחש] והרי אצל רב לא היה נחש כזה?

ומשנינן: אלא סעודת הרשות הואי ורב לא מתהני מסעודת הרשות!

רב הוה בדיק במברא שאם היה מוצא את המעבורת בקלות היה מפליג עמה ואם הדבר עלה בקושי לא היה מפליג [ואין בזה נחש כיון שלא אמר זאת בפירוש — מהרש"א] ושמואל הוה בדיק בספרא שלפי הפסוק שהיה מזדמן לו היה נוהג רבי יוחנן הוה בדיק בינוקא היה אומר לילד פסוק לי פסוקך.

כולהו שני דרב כל ימיו של רב הוה כתיב ליה רבי יוחנן כששלח לו שאלה בכתב מארץ ישראל לבבל היה פותח "לקדם רבינו שבבבל", כי נח נפשיה דרב הוה כתיב רבי יוחנן לשמואל והיה פותח "לקדם חבירינו שבבבל".

אמר שמואל: לא ידיע לי מילי וכי אין דבר שאני בקי בו יותר ממנו דרביה אנא שעל ידו אהיה רבו!?

כתב שדר ליה שמואל לרבי יוחנן עיבורא דשיתין שני חשבון עיבור השנים של ששים שנה הבאים.

אמר רבי יוחנן: השתא חושבנא בעלמא ידע

ואין די בזה שאקראוהו רבי.

כתב שדר ליה שמואל תליסר גמלי טעונים ספקי טריפתא שאלות שונות של טריפות.

אמר רבי יוחנן: אית לי רב בבבל! איזיל איחזייה! אלך לקבל פניו.

אמר ליה לינוקא: פסוק לי פסוקך, אמר ליה הינוקא פסוק זה "ושמואל מת". אמר רבי יוחנן: שמע מינה נח נפשיה דשמואל.

ולא היא, לא שביב שמואל, אלא משמים סיבכו כך כי היכי דלא ליטרח רבי יוחנן לנסוע לבבל.

תניא: רבי שמעון בן אלעזר אומר: בית תינוק ואשה אם בנה בית או נולד לו בן או נשא אשה אף על פי שאין נחש שאסור לנחש ולסמוך על זה יש סימן בדבר שאם הצליח בעסק ראשון אחר שבנה בית וכו' סימן שמעתה הוא הולך ומצליח ואם לאו אל ימשיך בעסקים שמא לא יצליח.

אמר רבי אלעזר: והוא דאיתחזק תלתא זימני, שהצליח או לא הצליח שלש פעמים אז יש סימן בדבר. דכתיב "יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו, עלי היו כלנה". שאם יארעו לו שלש צרות אלו מעתה כל הצרות באות עליו.

בעא מיניה רב הונא מרב: בחרוזין מהו? עשה מחרוזת מחתיכות בשר ולא השגיח עליה, האם זה נחשב לסימן שלא יהא בכלל בשר שנתעלם מן העיין?

אמר ליה רב: אל תהי שוטה בשאלה זו, כי

בחרוזים הרי זה סימן.

איכא דאמרי: לא שאל רב הונא מרב אלא אמר רב הונא אמר רב: בחרוזין הרי זה סימן!

רב נחמן מנהרדעא איקלע לגבי רב כהנא לפום נהרא [שם מקום] במעלי ערב יומא דכפורי. אתו עורבי שדו השליכו כבדי וכוליתא, אמר ליה רב כהנא לרב נחמן: שקול ואכול האידנא. היום מותר לאכול ממה שהעורבים משליכין, דהיתירא שכיח טפי, רוב הבשר הוא משחיטת ישראל שמכינים הרבה לסעודת ערב יום כפור.

רב חייא בר אבין איתבד ליה כרכשא מעי הבהמה ביני דנא, בין החביות, ואחר כך מצאו. אתא לקמיה דרב הונא, לשאול על הבשר. אמר ליה רב הונא: אית לך סימנא בגויה? שלא יהא בכלל בשר שנתעלם מן העיין. אמר ליה רב חייא בר אבין: לא! שאלו רב הונא: אית לך טביעות עינא בגויה? אמר ליה: אין! אמר ליה רב הונא: אם בן, זיל שקול!

רבי חנינא חוזאה איתבד ליה גבא דבשרא אתא לקמיה דרב נחמן, אמר ליה: אית ליה סימנא בגויה? אמר ליה רבי חנינא: לא! שאלו רב נחמן: אית לך טביעות עינא בגויה? אמר ליה: אין! אמר ליה רב נחמן: אם בן זיל שקול!

רב נתן בר אבוי איתבד ליה קיבורא דתכלתא, פקעת צמר צבוע תכלת, ומצאה אחר כך. אתא לקמיה דרב הסדא לשאול שהרי יש לחשוש שמא אינו זה שאבד ולא תכלת הוא אלא צבע קלא אילן הדומה

לתכלת, ואינו כשר לציצית.

אמר ליה רב חסדא: אית לך סימנא בגויה?
אמר ליה: לא! שאלו רב חסדא: אית לך
טביעות עינא בגויה? אמר ליה: אין! אמר
ליה רב חסדא: אם כן זיל שקול!

אמר רבא: מריש הוה אמינא דסימנא עדיף
מטביעות עינא, שזיהוי על ידי סימן ודאי
יותר מזיהוי שעל ידי טביעות עין, וראיה
לדבר דהא מוהררינן אבירתא בסימנא ולא
מהדרינן בטביעות עינא. השתא
דשמעתינהו להני שמעתתא, שהתירו את
האיסור על ידי טביעות עין בלבד, אמינא
טביעות עינא עדיפא! [ומה שאין מחזירין
אבידה על פי טביעות עין הוא בגלל שאנו
חושדים בו שהוא משקר].

דאי לא תימא הכי, שאפשר לסמוך על
טביעות עין, היאך סומא מותר באשתו?
ובני אדם איך מותרים בנשותיהם בלילה?
ואינם חוששים שמא זו אינה אשתו. אלא,
על כרחך, בטביעות עינא דקלא, שמכיר
קולה הכא נמי אפשר לסמוך בטביעות
עינא.

אמר רב יצחק בריה דרב משרשיא: תדע
שטביעות עין עדיפה מסימנים דאילו אתו בי
תרי שני עדים ואמרי: פלניא, דהאי סימניה
והאי סימניה, קטל נפשא, שאיננו מכירים את
ההורג אלא אנו יודעים את הסימנים שלו,
לא קטלינן ליה על פי הסימנים. ואילו אמרי:
אית לך טביעות עינא בגויה, שאנו מכירים
אותו, קטלינן ליה!

אמר רב אשי: תדע! דאילו אמר ליה איניש
לשלוהיה: קרייה לך וקרא לפלוני, דהאי
סימניה והאי סימניה! ספק ידע ליה ספק לא

ידע ליה. הרי השליח אינו בטוח למי הכונה.
ואילו אית ליה טביעות עינא בגויה, כי חזי
ליה השליח לאותו איש, מיד ידע ליה, שהוא
האיש שעליו לקרוא לו.

מתניתין:

הנוטל גיד הנשה מתוך הירך צריך שיטול
את כולו לחטט אחריו ולהוציא את שרשיו.
רבי יהודה אומר: אין צריך לחטט אחריו
אלא חותך את מה שמעל כף הירך בלבד
כדי לקיים בו מצות נטילה.

האובל מגיד הנשה בזית, סופג את הארבעים
מלקות, לפי שעבר על לאו של אכילת גיד
הנשה.

אכלו את כל הגיד ואין בו בזית, חייב
מלקות. משום שגיד הנשה כשהוא שלם הרי
הוא "בריה", שחייבים עליה אפילו בכל
שהוא.

אכל משני גידי הנשה מזה שבירך ימין
בזית, ומזה שבירך שמאל בזית, סופג
שמונים, שתי מלקות, שהרי עבר פעמיים
על גיד הנשה.

רבי יהודה אומר: אינו סופג אלא ארבעים.
דהיינו, מלקות אחת בלבד, לפי שרבי יהודה
סובר שאיסור גיד הנשה אינו נוהג אלא בירך
ימין בלבד.

גמרא:

בר פיולי [שם אדם] הוה קאי קמיה דשמואל,
וקא מנקר אטמא, מוציא גיד הנשה מהירך.
הוה קא גאים ליה, חתך רק מלמעלה ולא
חטט אחריו. אמר ליה שמואל: הות ביה
טפי! רד וחתוך גם את שרשי הגיד שבתוך